

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ

Αριθμός Απόφασης 1101/ 2012

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Αικατερίνη Σπηλιωτοπούλου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Μαρία Βολίκα, Πρωτοδίκη-Εισηγήτρια, Κωνσταντίνα Λουκαδάκου, Δικαστική Πάρεδρο (κωλυομένων των τακτικών Δικαστών) και από τη Γραμματέα Μαρία Κωστοπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 23 Ιανουαρίου 2012 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ – ΥΠΕΡ ΩΝ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ – ΚΑΘ’ ΩΝ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: 1) Του Δευτεροβάθμιου Καταναλωτικού Σωματείου με την επωνυμία «ΓΕΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ ΙΝΚΑ (ΓΟΚΕ)», εδρεύοντος στην Αθήνα, 2) Του Πρωτοβάθμιου Σωματείου Ένωσης Καταναλωτών με την επωνυμία ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ ΚΡΗΤΗΣ (ΙΝΚΑ ΚΡΗΤΗΣ)», εδρεύοντος στα Χανιά Κρήτης, 3) Του Πρωτοβάθμιου Σωματείου Ένωσης Καταναλωτών με την επωνυμία ΕΝΩΣΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ, εδρεύοντος στο Αγρίνιο Αιτωλοακαρνανίας, 4) Του Πρωτοβαθμίου Σωματείου Ένωσης Καταναλωτών με την επωνυμία ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ (ΔΙ.ΚΑ.Π), εδρεύοντος στον Πειραιά, 5) Του Πρωτοβαθμίου Σωματείου Ένωσης Καταναλωτών με την επωνυμία ΕΝΩΣΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ,

εδρεύοντος στον Πειραιά, νομίμως εκπροσωπούμενων, τα οποία παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Ιωάννη Μυταλούλη.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ – ΠΡΟΣΕΠΙΚΑΛΟΥΣΑΣ – ΥΠΕΡ ΗΣ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ - ΚΑΘ' ΗΣ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: Της Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία «ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ Α.Ε.» (ΔΕΗ Α.Ε.), νομίμως εκπροσωπούμενης, εδρευούσης στην Αθήνα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Ελευθερίου Καστηρησίου.

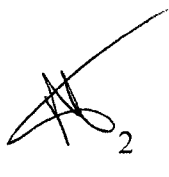
ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΥ Η ΠΡΟΣΕΠΙΚΛΗΣΗ - ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΝΤΟΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, εδρεύοντος στην Αθήνα, το οποίο παραστάθηκε δια του Δικαστικού Αντιπροσώπου Ν.Σ.Κ. Μιχαήλ Καρατσιώλη.

ΤΩΝ ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΝΤΩΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Γεωργίου Κόκκα, δικηγόρου, ο οποίος παραστάθηκε αυτοπροσώπως, 2) Της ένωσης προσώπων με την επωνυμία Ελληνικό Κίνημα Άμεσης Δημοκρατίας, νομίμως εκπροσωπούμενου, το οποίο παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του Γεωργίου Κόκκα.

Τα ενάγοντα ζητούν να γίνει δεκτή η από 27-10-2011 αγωγή τους, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου με γενικό αριθμό κατάθεσης 195279/2011 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 2155/2011 προσδιορίστηκε για την αρχική δικάσιμο της 9-1-2012 και κατόπιν αναβολής για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στις προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η εισηγήτρια

Στην κρίση του Δικαστηρίου υπόκεινται η από 27-10-2011 και με αριθμό καταθέσεως δικογράφου 195279/2155/2011 αγωγή, η από 20-12-2011 προσεπίκληση αναγκαίου ομοδίκου και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 231411/2457/2011, η ασκηθείσα στο ακροατήριο με τις από 26-1-2012 προτάσεις πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της προσεπικαλούσας και η ασκηθείσα στο ακροατήριο με τις από 25-1-2012 προτάσεις πρόσθετη παρέμβαση υπέρ των εναγόντων, οι οποίες πρέπει να συνεκδικασθούν λόγω της μεταξύ τους συνάφειας (άρθρο 31 παρ. 1, 741, 752 § 2 ΚΠολΔ) και της συνδρομής των προϋποθέσεων του άρθρου 246 ΚΠολΔ.

Την επιδιωκόμενη δικαστική προστασία των καταναλωτών χαρακτηρίζει ο Ν. 2251/1994, ως συλλογική, διότι αποβλέπει στην προστασία περισσότερων ατόμων, τα οποία ως σύνολο αποτελούν φορείς συλλογικών εννόμων αγαθών ή συμφερόντων, όπως είναι τα οικονομικά τους συμφέροντα. Η συλλογική αγωγή, που προβλέπεται από το άρθρο 10 παρ. 1 του άνω νόμου, και έχει καθιερωθεί με βάση το πρότυπο της γερμανικής Verbandsklage, είναι ένας νέος δικονομικός θεσμός που συμπληρώνει την κλασική μορφή δικαστικής προστασίας, που είναι η ατομική αγωγή. Η συλλογική αγωγή δεν προϋποθέτει ατομική προσβολή, αλλά προσβολή συλλογικού εννόμου συμφέροντος, και δεν αποβλέπει στην προστασία ατομικού αλλά συλλογικού συμφέροντος. Εξάλλου, σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου 10 του Ν. 2251/1994 *«οι ενώσεις καταναλωτών συγκροτούνται ως σωματεία και διέπονται από τις διατάξεις των άρθρων αυτού και του Αστικού Κώδικα. Οι ενώσεις καταναλωτών έχουν ως αποκλειστικό σκοπό την προστασία των συμφερόντων του καταναλωτικού κοινού. Κατά την παράγραφο 9 του άρθρου 10 του άνω νόμου ενώσεις καταναλωτών που έχουν τουλάχιστον πεντακόσια [500] ενεργά μέλη και έχουν εγγραφεί στο μητρώο ενώσεων καταναλωτών πριν από δύο [2] τουλάχιστον έτη μπορούν να ασκούν κάθε είδους αγωγή για την προστασία των γενικότερων συμφερόντων του καταναλωτικού κοινού [συλλογική αγωγή]. Ιδίως μπορούν να ζητήσουν: «α) την παράλειψη παράνομης συμπεριφοράς του προμηθευτή, ακόμη και πριν αυτή εκδηλωθεί ιδίως όταν συνίσταται στη διατύπωση καταχρηστικών γενικών όρων των συναλλαγών, ... β) χρηματική*

ικανοποίηση λόγω βλάβης. Για τον καθορισμό της χρηματικής ικανοποίησης το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη ιδίως την ένταση της προσβολής της έννομης τάξης, που συνιστά η παράνομη συμπεριφορά, το μέγεθος της εναγόμενης επιχείρησης του προμηθευτή και ιδίως τον ετήσιο κύκλο των εργασιών της, καθώς και τις ανάγκες της ειδικής και γενικής πρόσληψης. ... Συλλογικές αγωγές κατά τις περιπτώσεις α' και β' της παραγράφου 9 αυτού του άρθρου δικάζονται στη συντομότερη δυνατή δικάσιμο κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας. Το δικαστήριο μπορεί να διατάζει την προσωρινή εκτέλεση της απόφασης. Η απόφαση παράγει τα αποτελέσματά της έναντι πάντων, και αν δεν ήσαν διάδικοι». Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων προκύπτει ότι η υπόθεση που φέρεται ενώπιον του δικαστηρίου με τη συλλογική αγωγή εκδικάζεται κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας και έχει ως αντικείμενο όχι τη διάγνωση ιδιωτικού δικαιώματος, έννομης σχέσης ή ζητήματος αμφισβητούμενου μεταξύ ορισμένων υποκειμένων ως φορέων του, αλλά την αυθεντική βεβαίωση νομικού γεγονότος ή τη διάπλαση κατάστασης. Από την απόφαση δε που εκδίδεται σε μια τέτοια δίκη, που δέχεται τη συλλογική αγωγή, παράγεται μια ιδιότυπη δεσμευτικότητα, που ισχύει έναντι πάντων [βλ. ΑΠ 1219/2001 ΕλλΔνη (2001). 1495, ΑΠ 296/2001 ΕλλΔνη (2001). 1326, ΑΠ 1030/2001 ΕεμπΔ/2001. (740), ΑΠ 1401/1999 ΕλλΔνη. (2000). 63, ΕφΑθ 744/2001 ΔΕΕ/2001. (1144), ΕφΑθ 6921/2000. (1122), ΕφΑθ 7950/1999 ΔΕΕ/2000. (1121), ΕφΑθ 3285/1998 ΕλλΔνη. (1998), 1335, ΠΠρΑθ 523/2000 ΔΕΕ/2000. (1136), ΠΠρΑθ 1208/1998 ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ/1999 (1), ΠΠρΑθ 2411/1997 ΕλλΔνη (1998), 936, ΠΠρΑθ 3229/1996 ΕλλΔνη. (1998). 940]. Αντικείμενο της αγωγής αυτής είναι η δικαστική βεβαίωση αντικαταναλωτικής συμπεριφοράς και η απαγόρευσή της ή η ρύθμιση κατάστασης κατά τρόπο που να μην προσβάλλει το συμφέρον του καταναλωτή. Στο πλαίσιο της συλλογικής αγωγής η ένωση μπορεί να ζητήσει και την επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης. Η χρηματική ικανοποίηση ζητείται από την ένωση ως εκφραστή του κοινού καταναλωτικού συμφέροντος και έχει χαρακτήρα κυρωτικό και όχι αποκαταστατικό (βλ. Στ. Ματθία, Η νομική φύση και τα αποτελέσματα της

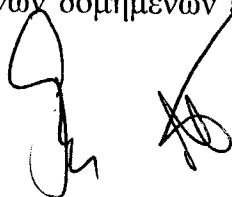
ΕΞΗΡΗΘΗΚΕ
Η Εισαγγελέα
Α

συλλογικής αγωγή, ΕλλΔνη 383) κατά το πρότυπο των punitive damages του αγγλοσαξωνικού δικαίου (Αλεξανδρίδου, Δίκαιο Προστασίας Καταναλωτών, σελ. 209) ώστε να μην απαιτείται για τη στοιχειοθέτηση της ευθύνης των παραβατών υπαιτιότητα αυτών ή ζημία των καταναλωτών (ΠολΠρΑθ 523/2000 ΔΕΕ 2000. 1136). Ειδικότερα, η εν λόγω χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που νομιμοποιούνται να αξιώσουν εξ ιδίου δικαίου μόνο οι ενώσεις καταναλωτών του άρθρου 10 παρ. 9 και 10 του ν. 2251/1994 και όχι μεμονωμένοι καταναλωτές αποτελεί κατ' ουσίαν αστική κύρωση την οποία επιβάλλει με τη συνδρομή των προϋποθέσεων του νόμου Πολιτικό Δικαστήριο σε βάρος προμηθευτή για την επιδειχθείσα καταναλωτική συμπεριφορά του και δεν έχει καμία σχέση με την ηθική βλάβη του άρθρου 932 ΑΚ που υφίστανται συγκεκριμένα πρόσωπα λόγω αδικοπραξίας. Σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 2 § 1 Σ «ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας», ενώ οι διατάξεις των άρθρων 4 §§ 1, 5 Σ ορίζουν ότι «1. Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου.... 5. Οι Έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, αναλόγα με τις δυνάμεις τους». Η διάταξη του άρθρου 5 § 1 Σ ορίζει ότι «καθένας έχει δικαίωμα να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της Χώρας, εφόσον δεν προσβάλλει τα δικαιώματα των άλλων και δεν παραβιάζει το Σύνταγμα ή τα χρηστά ήθη». Η διάταξη του άρθρου 17 § 2 Σ ορίζει ότι «κανένας δεν στερείται την ιδιοκτησία του, παρά μόνο για δημόσια ωφέλεια που έχει αποδειχθεί με τον προσήκοντα τρόπο, όταν και όπως ο νόμος ορίζει, και πάντοτε αφού προηγηθεί πλήρης αποζημίωση, που να ανταποκρίνεται στην αξία την οποία είχε το απαλλοτριούμενο κατά το χρόνο της συζήτησης στο δικαστήριο για τον προσωρινό προσδιορισμό της αποζημίωσης. Αν ζητηθεί απευθείας ο οριστικός προσδιορισμός της αποζημίωσης, λαμβάνεται υπόψη η αξία κατά το χρόνο της σχετικής συζήτησης στο δικαστήριο». Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 § 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ «παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημόσιας ωφελείας και υπό τους

προβλεπομένους, υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους». Η διάταξη του άρθρου 20 § 1 Σ ορίζει ότι «καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντα του, όπως νόμος ορίζει». Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 21 § 1 Σ «Η οικογένεια ως θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγής τὸν Ἔθνους, καθώς και ο γάμος, η μητρότητα και η παιδική ηλικία τελούν υπό την προστασία του Κράτους». Οι διατάξεις των άρθρων 26 §§ 1, 3 Σ ορίζουν ότι «1. Η νομοθετική λειτουργία ασκείται από τη Βουλή και τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. ... 3. Η δικαστική λειτουργία ασκείται από τα δικαστήρια· οι αποφάσεις τους εκτελούνται στο όνομα του Ελληνικού Λαού». Η διάταξη του άρθρου 78 § 1 Σ ορίζει ότι «κανένας φόρος δεν επιβάλλεται ούτε εισπράττεται χωρίς τυπικό νόμο που καθορίζει το υποκείμενο της φορολογίας και το εισόδημα, ή τις κατηγορίες τους, στις οποίες αναφέρεται ο φόρος». Περαιτέρω, με το άρθρο 53 παρ.1 του ν. 4021/2011 επιβλήθηκε «ειδικό τέλος υπέρ του Δημοσίου στις ηλεκτροδοτούμενες για οικιστική ή εμπορική χρήση δομημένες επιφάνειες των ακινήτων που υπάγονται κατά τη 17η Σεπτεμβρίου κάθε έτους στο τέλος ακίνητης περιουσίας που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 24 του ν. 2130/1993 (Α'62)», ως προς δε τα προσδιοριστικά στοιχεία του τέλους αυτού ορίσθηκαν στις επόμενες διατάξεις του ίδιου άρθρου τα εξής: «2. Για τον υπολογισμό του τέλους της παραγράφου 1 λαμβάνεται υπόψη το εμβαδό της δομημένης επιφάνειας, το ύψος της τιμής ζώνης και η παλαιότητα του ακινήτου, όπως αυτά αναγράφονται στο λογαριασμό της Δ.Ε.Η. ή τους εναλλακτικούς προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος με βάση τα οποία λογίστηκε κατά τη 17.9.2011 το τέλος ακίνητης περιουσίας της παρ.1 του άρθρου 24 του ν. 2130/1993, καθώς και συντελεστής προσαύξησης αντιστρόφως ανάλογος προς την παλαιότητα του ακινήτου και συντελεστής προσδιορισμού του τέλους σε ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο σύμφωνα με τους ακόλουθους πίνακες: α) ... [πίνακας συντελεστών ειδικού τέλους (ευρώ/τ.μ.)] β) ... [πίνακας συντελεστών παλαιότητας] 3. Το ποσό του τέλους προκύπτει από τον πολλαπλασιασμό των τετραγωνικών μέτρων των ηλεκτροδοτούμενων δομημένων επιφανειών για τις οποίες υπολογίστηκε από

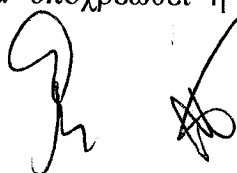
ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η εισηγήτρια

τη Δ.Ε.Η. ή τους εναλλακτικούς προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος το τέλος της παρ.1 του άρθρου 24 του ν. 2130/1993, επί το συντελεστή του ειδικού τέλους που αντιστοιχεί στην τιμή ζώνης του ακινήτου και επί το συντελεστή προσαύξησης που αντιστοιχεί στην παλαιότητα του ακινήτου, σύμφωνα με τους πίνακες της προηγούμενης παραγράφου. Ειδικά για τα ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα για τα οποία δεν έχει καθοριστεί τιμή ζώνης και δεν έχει υπολογιστεί το τέλος του άρθρου 24 του ν. 2130/1993, εφόσον δεν υπάρχει απαλλαγή σύμφωνα με την παράγραφο 5 του παρόντος, το ειδικό τέλος του παρόντος άρθρου υπολογίζεται με πολλαπλασιασμό των τετραγωνικών μέτρων του ακινήτου επί συντελεστή τρία (3). Στην περίπτωση που δεν υπάρχει και το εμβαδόν του ακινήτου, το ειδικό τέλος υπολογίζεται, κατά τα οριζόμενα στο προηγούμενο εδάφιο, με βάση τα τετραγωνικά μέτρα που ελήφθησαν υπόψη για τον υπολογισμό των δημοτικών τελών. 4. Το τέλος βαρύνει για μεν το 2011 τον κατά τη 17.9.2011 κύριο του ακινήτου της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου και σε περίπτωση επικαρπίας τον επικαρπωτή, για δε το 2012 τον κατά την 28.4.2012 κύριο ή επικαρπωτή αντίστοιχα. Σε περίπτωση συνιδιοκτησίας το ποσό του τέλους υπολογίζεται κατά το λόγο της μερίδας κάθε συνιδιοκτήτη. 5. Στο ειδικό τέλος του παρόντος άρθρου δεν υπόκεινται τα ακίνητα που ανήκουν: α) στο Ελληνικό Δημόσιο, στα Ν.Π.Δ.Δ, στους Ο.Τ.Α. και τις δημοτικές επιχειρήσεις, β)... γ) ... Επίσης απαλλάσσονται από το έκτακτο ειδικό τέλος: α) Οι κοινόχρηστοι χώροι πολυκατοικιών και ξενοδοχειακών καταλυμάτων β) Τα ακίνητα που έχουν χαρακτηρισθεί:-ως διατηρητέα... -ως χώροι ιστορικών και αρχαιολογικών μνημείων και γ) Τα ακίνητα που έχουν αποκλειστικά γεωργική ή κτηνοτροφική ή βιοτεχνική ή βιομηχανική χρήση. 6. Κατ' εξαίρεση των παραγράφων 2 και 3, το ειδικό τέλος του παρόντος άρθρου ισούται με 0,5 ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο, ανεξάρτητα από την τιμή ζώνης και την παλαιότητα του ακινήτου, για ένα ακίνητο που ιδιοκατοικείται και ανήκει κατά κυριότητα ή επικαρπία σε: α) πολύτεκνο... β) σε πρόσωπο που είναι το ίδιο ή πρόσωπο που το βαρύνει φορολογικά, σύμφωνα με το άρθρο 7 του ΚΦΕ, ανάπηρο, ... Ομοίως, κατ' εξαίρεση των παραγράφων 2 και 3 δεν οφείλεται το ειδικό τέλος του παρόντος άρθρου για ένα ακίνητο που

ιδιοκατοικείται και ανήκει κατά κυριότητα ή επικαρπία σε μακροχρόνια άνεργο 7. Για την εφαρμογή της προηγούμενης παραγράφου ο δικαιούχος ... υποβάλλει αίτηση στη Γενική Γραμματεία Πληροφοριακών Συστημάτων (Γ.Γ.Π.Σ.)...». Με την κρινόμενη αγωγή τα ενάγοντα σωματεία εκθέτουν ότι είναι αναγνωρισμένες οργανώσεις καταναλωτών, εγγεγραμμένες στο Μητρώο Ενώσεων Καταναλωτών που τηρείται στη Γενική Γραμματεία Καταναλωτή του Υπουργείου Ανάπτυξης, το μεν πρώτο δευτεροβάθμιο τα δε λοιπά πρωτοβάθμια. Ότι το πρώτο έχει μέλη της 11 πρωτοβάθμιες οργανώσεις καταναλωτών, και όλα τα ενάγοντα αριθμούν τουλάχιστον 500 μέλη, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που τάσσει ο νόμος και με τα στοιχεία που αναλυτικά αναφέρονται στο αγωγικό δικόγραφο. Ότι η εναγομένη, Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού Α.Ε. (ΔΕΗ), είναι ο μεγαλύτερος προμηθευτής ηλεκτρικού ρεύματος στην Ελληνική Επικράτεια με περισσότερους από 7,5 εκατομμύρια πελάτες. Ότι δυνάμει της διάταξης του άρθρου 53 ν. 4021/2011 και της εκδοθείσας κατά νομοθετική εξουσιοδότηση υπ' αριθμ. 1211/10-10-2011 απόφασης του Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών ανατέθηκε στην εναγομένη η επιβολή και ο καθορισμός του τέλους ηλεκτροδοτούμενου ακινήτου, η ενσωμάτωση του στο λογαριασμό εκάστου καταναλωτή και η είσπραξη αυτού επί ποινή διακοπής της ηλεκτροδότησης σε περίπτωση μη πληρωμής του ως άνω λογαριασμού και τέλος η σύνταξη και αποστολή των καταλόγων με τα ονόματα των καταναλωτών που δεν προέβησαν σε πληρωμή και το επιβαλλόμενο τέλος στη Γενική Γραμματεία Πληροφοριακών Συστημάτων προκειμένου να γίνει η ταμειακή βεβαίωση του (του ως άνω τέλους). Ότι όλες οι ως άνω επιβληθείσες υποχρεώσεις σε βάρος της εναγομένης είναι παράνομες καθόσον οι προαναφερθείσες διατάξεις από τις οποίες αυτές απορρέουν αντίκεινται στο Σύνταγμα και στο Ευρωπαϊκό Κοινοτικό Δίκαιο, όπως ειδικότερα αναλύεται στο αγωγικό δικόγραφο. Ότι για τους λόγους αυτούς παράνομη καθίσταται και η μελλούμενη να εκδηλωθεί συμπεριφορά της εναγομένης. Με βάση το ανωτέρω ιστορικό ζητούν, με απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινώς εκτελεστή ως προς τα καταψηφιστικά της αιτήματα, να υποχρεωθεί η εναγομένη να μην διακόπτει την παροχή

ΕΞΗΡΗΘΗΚΕ
Η εισηγήτρια

ρεύματος στους καταναλωτές που δεν καταβάλλουν το τέλος ηλεκτροδότησης, να υποχρεωθεί να προβεί σε επανασύνδεση στις περιπτώσεις εκείνες κατά τις οποίες προέβη σε διακοπή, να υποχρεωθεί να δέχεται την καταβολή από τους καταναλωτές του αντιτίμου του λογαριασμού που εκδίδει, αφαιρουμένου του ποσού του ως άνω τέλους ηλεκτροδότησης, να απαγορευθεί στην εναγομένη να ενσωματώνει, υπολογίζει και καταλογίζει στους λογαριασμούς κατανάλωσης ρεύματος που αυτή εκδίδει το ως άνω τέλος ηλεκτροδότησης, να απαγορευθεί στην εναγομένη να αποστέλλει στη Γενική Γραμματεία Πληροφοριακών Συστημάτων τους ως άνω καταλόγους και όλα τα ως άνω με την απειλή σε βάρος της 100.000 € για κάθε μία επιμέρους και ανά καταναλωτή αλλά και κατά ημέρα παραβίαση εκάστης των παραπάνω παραβιάσεων. Τέλος, ζητούν να αναγνωριστεί το δικαίωμα των καταναλωτών να αξιώσουν μεμονωμένα αποζημίωση για κάθε μία από τις παραπάνω βλαπτικές συμπεριφορές της εναγομένης και να συμψηφιστεί η δικαστική δαπάνη των διαδίκων. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η υπό κρίση αγωγή παραδεκτώς και αρμοδίως εισάγεται για να δικαστεί ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο για την εκδίκασή της, κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας (άρθρο 10 §§ 19, 20 εδ. α', του Ν. 2251/1994, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 741 επ. του ΚΠολΔ), δεδομένου ότι και τα ενάγοντα, με τα νομίμως επικαλούμενα και προσκομιζόμενα έγγραφα, και ειδικότερα με το μητρώο αναγνωρισμένων καταναλωτικών οργανώσεων του Υπουργείου Ανάπτυξης, τις από 18-10-2011, 9-1-2012, 17-10-2011, 12-11-2011, 24-10-2011, 17-10-2011 αποφάσεις των Διοικητικών συμβουλίων τους για την άσκηση της κρινόμενης αγωγής και τις υπεύθυνες δηλώσεις από τις οποίες προκύπτει ότι όλα (πλην του πρώτου που είναι δευτεροβάθμιο) αριθμούν πάνω από 500 μέλη, αποδεικνύουν τη νομιμοποίησή τους για την άσκηση της παρούσας συλλογικής αγωγής (άρθρο 10 παρ. 5, 6 και 9 του Ν. 2251/1994). Ειδικότερα, όσον αφορά το ζήτημα της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου το οποίο ερευνάται και αυτεπαγγέλτως (άρθρο 4 ΚΠολΔ), σημειώνονται τα εξής: η κρινόμενη διαφορά αφορά στη συμβατική σχέση μεταξύ των μερών και δη των μελών των εναγόντων και της εναγομένης

εταιρίας και ειδικότερα στη μονομερή παράβαση της συμβατικής της υποχρέωσης της εναγομένης για συνεχή και ακώλυτη παροχή ηλεκτρικής ενέργειας. Η έννομη αυτή σχέση είναι ιδιωτικού δικαίου, καθόσον έχει καταρτιστεί μεταξύ ιδιωτών (καταναλωτές – προμηθευτής). Σημειώνεται ότι η ΔΕΗ Α.Ε., ανώνυμη εταιρία στην οποία μετέχει το Ελληνικό Δημόσιο και λειτουργεί σύμφωνα με τους κανόνες της ιδιωτικής οικονομίας (ΑΠ 1573/2008, ΑΠ 75/2003, Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ), παρότι είναι νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου εξακολουθεί να παρέχει δημόσια ωφέλεια, το 51% του Μετοχικού της Κεφαλαίου ανήκει στο Δημόσιο, ο καθορισμός των τιμολογίων της κ.λ.π. υπόκειται σε έγκριση οργάνων του Δημοσίου και τα χρηματοδοτικά της προγράμματα υποβάλλονται για έγκριση στο ΥΠ.Ε.Θ.Ο. κ.λ.π. (άρθρο 1 ΠΔ 360/1991 κ.α.). **Στη συγκεκριμένη περίπτωση όμως δεν ασκεί δημόσια εξουσία, αλλά απλά και μόνο της έχει ανατεθεί βάσει ρητής διάταξης νόμου, όπως είχε τη διακριτική ευχέρεια ο νομοθέτης, να εισπράττει απλώς τα επίδικα τέλη αντί μιας μικρής αποζημίωσης, υπολογίζοντάς τα όπως ακριβώς προβλέπει ο νόμος βάσει των στοιχείων που οι ίδιοι έχουν δηλώσει στους Δήμους για τον υπολογισμό του Τ.Α.Π. υπέρ Δήμων και Κοινοτήτων.** Η αναφερόμενη από την πιο πάνω έννομη σχέση διαφορά αφορά στην έριδα των διαδίκων σχετικά με το δικαίωμα της εναγομένης να διακόπτει την ηλεκτροδότηση στα ακίνητα των καταναλωτών, μελών των εναγουσών, μονομερώς, άνευ διαπραγμάτευσης, υπό όρους και προϋποθέσεις που δεν έχουν αποτελέσει αντικείμενο της σύμβασης παροχής οικιακού ρεύματος, βάσει του άρθρου 53 του νόμου 4021/2011 (ΦΕΚ 28/Α'3-10-2011). Αντικείμενο της αγωγής αυτής είναι η δικαστική βεβαίωση αντικαταναλωτικής συμπεριφοράς και η απαγόρευσή της ή η ρύθμιση κατάστασης κατά τρόπο που να μην προσβάλλει το συμφέρον του καταναλωτή. Ενόψει των ανωτέρω η υπό κρίση διαφορά ανήκει στη δικαιοδοσία των πολιτικών Δικαστηρίων (βλ. και ΑΕΔ 10/1987, Αρμ. 1988. 69). Εξάλλου αυτή, ως εκ της φύσεώς της (συλλογική διαφορά) υπάγεται στην εκουσία δικαιοδοσία (άρθρο 10 § 15-20 Ν. 2251/1994) και αρμόδια για την εκδίκαση υποθέσεων εκουσίας δικαιοδοσίας είναι τα τακτικά πολιτικά δικαστήρια (α. 1β'ΚΠολΔ),

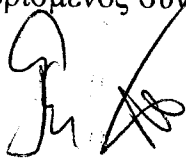
ΔΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η εισηγήτρια

απορριπτομένου του σχετικού ισχυρισμού περί έλλειψης δικαιοδοσίας που προέβαλε η εναγομένη και το προσθέτως υπέρ αυτής παρεμβαίνουν Ελληνικό Δημόσιο. Περαιτέρω, η αγωγή είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1 § 3, 10 §§ 15, 16 α', γ', δ', 19, 20 εδ. β' του Ν. 2251/1994, 70, 907, 908 και 947 παρ. 1 του ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος (υπό στοιχείο 1β') περί υποχρέωσης της εναγομένης για επανασύνδεση σε όσους καταναλωτές έκανε τη διακοπή, το οποίο είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο λόγω αοριστίας, διότι κατά τούτο δεν μπορεί να αμυνθεί η εναγομένη, ούτε να ερευνηθεί η ουσιαστική βασιμότητα της αγωγής, αλλά και εν παραδοχή της να εκτελεσθεί η σχετική διάταξη της απόφασης, καθόσον δεν αναφέρονται ούτε εν σπέρματι τα προσδιοριστικά στοιχεία συγκεκριμένων καταναλωτών στους οποίους η εναγομένη προέβη σε διακοπή ηλεκτροδότησης λόγω μη πληρωμής του επίδικου τέλους, αν και εφόσον αυτοί υφίστανται ως περιπτώσεις. Πρέπει, επομένως η κρινόμενη αγωγή να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το μέρος που κρίθηκε ορισμένο και νόμιμο, για να κριθεί και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι η αγωγή δεν είναι απθιμητή σε χρήμα αλλά κύριο αίτημα της είναι η παράλειψη της παράνομης συμπεριφοράς της εναγομένης, αίτημα για το οποίο δεν απαιτείται η καταβολή δικαστικού ενσήμου.

Η εναγόμενη με τις έγγραφες προτάσεις της ζητεί την αναστολή εκδίκασης της υπόθεσης μέχρι έκδοσης απόφασης από το Συμβούλιο της Επικρατείας βάσει της διάταξης του άρθρου 1 του ν. 3900/2010, όπως ίσχυε πριν από την τροποποίησή του από το ν. 4055/2012/12-3-2012, η έναρξη ισχύος του οποίου ορίστηκε για τις 2-4-2012, η οποία ορίζει ότι «*Οποιοδήποτε ένδικο βοήθημα ή μέσο ενώπιον οποιουδήποτε διοικητικού δικαστηρίου μπορεί να εισαχθεί στο Συμβούλιο της Επικρατείας με πράξη τριμελούς Επιτροπής, αποτελούμενης από τον Πρόεδρο του, τον αρχαιότερο Αντιπρόεδρο και τον Πρόεδρο του αρμόδιου καθ' ύλην Τμήματος, ύστερα από αίτημα ενός των διαδίκων, όταν με αυτό τίθεται ζήτημα γενικότερου ενδιαφέροντος που έχει συνέπειες για ευρύτερο κύκλο προσώπων. Η πράξη αυτή δημοσιεύεται σε δύο ημερήσιες εφημερίδες των Αθηνών και συνεπάγεται την αναστολή εκδίκασης των εκκρεμών υποθέσεων, στις οποίες τίθεται το ίδιο ζήτημα. Μετά την επίλυση του,*

το Συμβούλιο της Επικρατείας μπορεί να παραπέμψει το ένδικο μέσο ή βοήθημα στο αρμόδιο διοικητικό δικαστήριο. Η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας δεσμεύει τους διαδίκους της ενώπιον του δίκης, στους οποίους περιλαμβάνονται και οι παρεμβάντες». Η ως άνω διάταξη, αφορά στην επίλυση διοικητικών διαφορών ουσίας και όχι διαφορών υπαγομένων στα πολιτικά δικαστήρια τα οποία εν προκειμένω παραδεκτώς και αρμοδίως επιλαμβάνονται επί της αναφυόμενης διαφοράς και μπορούν να κρίνουν τη συνταγματικότητα του νόμου 4021/2011, καθόσον ο συνταγματικός έλεγχος είναι διάχυτος. Σημειώνεται ότι στο άρθρο 93 § 4 του Συντάγματος ορίζεται ότι «Τα δικαστήρια υποχρεούνται να μην εφαρμόζουν νόμο που το περιεχόμενό του είναι αντίθετο προς το Σύνταγμα». Με την διάταξη αυτή καθιερούται το δικαίωμα των δικαστηρίων να προβαίνουν και αυτεπαγγέλτως στον διάχυτο και παρεμπίπτοντα έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων ο οποίος από τον παρελθόντα αιώνα αποτελεί μία από τις κύριες βάσεις της δικαιοκρατικής μορφής του πολιτεύματός μας. Ο έλεγχος της συνταγματικότητας των νόμων από τα δικαστήρια, ως ουσιώδες στοιχείο των μηχανισμών ελέγχου και των ισορροπιών, που χαρακτηρίζουν τα σύγχρονα δημοκρατικά πολιτεύματα, αποτελεί θεμελιώδη για το Κράτος Δικαίου θεσμό και συνιστά αναπόσπαστο συστατικό στοιχείο του ελληνικού δικαιοδοτικού συστήματος. Το σύστημα του διάχυτου και παρεμπίπτοντος ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων από τα δικαστήρια, που ισχύει στην Χώρα μας, θεμελιώθηκε νομολογιακά ήδη από τον 19^ο αιώνα, υπήρξε πρωτοποριακό για τον ευρωπαϊκό χώρο, ενσωματώνει μακρά και επιτυχή ιστορική παράδοση της ελληνικής εννόμου τάξεως, που αποβλέπει στην αποτελεσματική προστασία των ατομικών δικαιωμάτων των πολιτών και αποτυπώνεται πλέον και ρητά από το ισχύον Σύνταγμα (άρθρα 26 παρ. 3, 87 παρ. 2, 93 παρ. 4 και 100). (ΣτΕ 3195/2000, Δίκη 2001. 58).

Οι προσθέτως παρεμβαίνοντες υπέρ των εναγόντων, Γεώργιος Κόκκας και Ελληνικό Κίνημα Άμεσης Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενο από τον άνω ατομικώς παρεμβαίνοντα, επικαλούμενοι το αναλυτικά εκτιθέμενο στην πρόσθετη παρέμβαση έννομο συμφέρον τους, ο πρώτος ως καταναλωτής και το δεύτερο ως αναγνωρισμένος συνάσπισμός κομμάτων, ζητούν να γίνει δεκτή

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η εισήγηση

η αγωγή. Η εν λόγω ασκηθείσα προφορικά στο ακροατήριο και με εκτενή ανάπτυξη στις προτάσεις τους πρόσθετη παρέμβαση είναι παραδεκτή και νόμιμη σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 752 § 2 ΚΠολΔ και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Η εναγομένη ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΑΕ με την από 20-12-2011 προσεπίκλησή της προσεπικαλεί το καθ' ου ελληνικό Δημόσιο στη δίκη που ανοίχθηκε με την πιο πάνω αγωγή, επικαλούμενη έννομο συμφέρον του τελευταίου για την έκβαση αυτής (της δίκης), λόγω της ιδιότητάς τους ως φορέα της αξίωσης καταβολής του επίδικου ειδικού τέλους ακινήτων, το οποίο η ίδια είναι εξουσιοδοτημένη να εισπράξει. Η άνω προσεπίκληση παραδεκτά ασκείται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρο 31 και 753 § 2 ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη στηριζόμενη στη διάταξη του άρθρου 753 § 1 ΚΠολΔ. Πρέπει επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Ακολουθως, το Ελληνικό Δημόσιο, επικαλούμενο το εκτιθέμενο στην άνω προσεπίκληση έννομο συμφέρον του άσκησε προφορικά στο ακροατήριο πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της εναγομένης-προσεπικαλούσας την οποία ανέπτυξε και με τις προτάσεις του. Αυτή η πρόσθετη παρέμβαση είναι παραδεκτή και νόμιμη σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 752 § 2 ΚΠολΔ και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της. Στο σημείο αυτό πρέπει να σημειωθεί ότι οι αναφερόμενες στην εν λόγω πρόσθετη παρέμβαση αιτιάσεις περί αβασιμότητας της αγωγής επειδή δεν μπορεί να προσβληθεί η δημοσίου δικαίου έννομη σχέση που δημιουργείται από την καταβολή ή μη του τέλους ηλεκτροδότησης, εκτιμάται ότι κατατείνουν περισσότερο στην έλλειψη δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου περί της οποίας απεφάνθη ήδη το Δικαστήριο στον οικείο τόπο της παρούσας, παρά στο νόμο βάσιμο της αγωγής.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδικών που εξετάστηκαν νομότυπα στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και από όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν

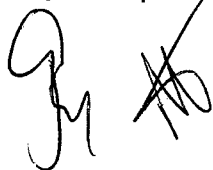
αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Με τη διάταξη του άρθρου 53 του ν. 4021/2011 επιβάλλεται ειδικό τέλος υπέρ του Δημοσίου στις ηλεκτροδοτούμενες για οικιστική ή εμπορική χρήση δομημένες επιφάνειες των ακινήτων, όπως ειδικότερα αναλύεται στην οικεία διάταξη. Όπως εξαγγέλλεται στις πρώτες γραμμές της πρώτης παραγράφου του ως άνω άρθρου 53 του ν. 4021/2011 και όπως αναλύεται στην αιτιολογική έκθεση που συνοδεύει το σχέδιο διατάξεως του άρθρου 53, το οποίο είχε κατατεθεί ως “προσθήκη-τροπολογία”, η επιβολή του επίδικου τέλους υπαγορεύθηκε από την επιτακτική ανάγκη να ληφθούν μέτρα έκτακτα και κατεπείγοντος χαρακτήρα, ώστε, παρά την αναθεώρηση των προβλέψεων για το δημοσιονομικό έλλειμμα συνεπεία αναθεωρήσεως του βαθμού ύφεσης της ελληνικής οικονομίας, να καταστεί παρ’ όλα αυτά δυνατόν να επιτευχθούν οι τεθέντες δημοσιονομικοί στόχοι μειώσεως του ελλείμματος τόσο για το 2011 όσο και για το 2012. Ως εκ τούτου, εφ’ όσον δηλαδή το επίδικο τέλος δεν επιβάλλεται σε ανταπόδοση συγκεκριμένης υπηρεσίας παρεχομένης από το Κράτος προς τους επιβαρυνόμενους με αυτό, τα δε έσοδα από την είσπραξή του περιέρχονται στον κρατικό προϋπολογισμό προς κάλυψη του δημοσιονομικού ελλείμματος, ήτοι προς εξυπηρέτηση γενικότερου κρατικού σκοπού, **δεν συνιστά ανταποδοτικό τέλος, αλλά φόρο κατά την έννοια του άρθρου 78 του Συντάγματος.** Άλλωστε, η επίτευξη των δημοσιονομικών στόχων, από την οποία, σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση, εξαρτάται απολύτως η πραγματική αξία της βαρυνόμενης με το επίδικο τέλος ακίνητης περιουσίας, συνιστά μεν σκοπό δημοσίου συμφέροντος, όχι, όμως παροχή ειδικής ωφελείας προς τους βαρυνόμενους με αυτό, ώστε να αναιρείται ο χαρακτήρας του εν λόγω “τέλους” ως φορολογικής επιβαρύνσεως. Περαιτέρω, η εν λόγω φορολογική επιβάρυνση έχει έκτακτο χαρακτήρα, όπως τούτο εξαγγέλλεται στον τίτλο του ως άνω άρθρου 53 του ν. 4021/2011 [«Έκτακτο Ειδικό Τέλος Ηλεκτροδοτούμενων Δομημένων Επιφανειών (Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε.)»] και προκύπτει τόσο από τις επί μέρους ρυθμίσεις του νόμου όσο και από το προαναφερθέν περιεχόμενο της οικείας αιτιολογικής εκθέσεως, αλλά και τις γενόμενες στην Βουλή σχετικές συζητήσεις. Ειδικότερα, ναι μεν, κατά την προπαρατεθείσα

ΕΞΗΡΗΘΗΚΕ
Η είσπραξη

παράγραφο 1 του άρθρου 53 του ν. 4021/2011, το Ε.Ε.Τ.Η.Δ.Ε. επιβάλλεται στις ηλεκτροδοτούμενες για οικιστική ή εμπορική χρήση δομημένες επιφάνειες των ακινήτων που υπάγονται “κατά την 17η Σεπτεμβρίου κάθε έτους” στο τέλος ακίνητης περιουσίας του άρθρου 24 του ν. 2130/1993, όμως, στην παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου εξειδικεύεται σαφώς ότι η επιβάρυνση από το “τέλος” αφορά μόνον τα έτη 2011 και 2012, αφού προβλέπεται ότι «το τέλος βαρύνει για μεν το 2011 τον κατά τη 17.9.2011 κύριο του ακινήτου της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου και σε περίπτωση επικαρπίας τον επικαρπωτή, για δε το 2012 τον κατά την 28.4.2012 κύριο ή επικαρπωτή». Ο έκτακτος χαρακτήρας του επιδικίου “τέλους” συνάγεται, άλλωστε, και από το περιεχόμενο της οικείας αιτιολογικής εκθέσεως, σύμφωνα με την οποία το “τέλος” επιβλήθηκε προκειμένου να επιτευχθούν οι στόχοι μείωσης του ελλείμματος για τα έτη 2011 και 2012, και επιβεβαιώνεται από τις δηλώσεις του Υπουργού Οικονομικών, κατά την σχετική συζήτηση στην Ολομέλεια της Βουλής, ότι «[το τέλος] αυτό θα ισχύσει και το 2012 και μετά ενσωματώνεται στο εθνικό φορολογικό σύστημα» (Πρακτικά της Βουλής, Συνεδρίαση ΣΙΗ', 22.9.2011, σελ. 17406) και ότι «το τέλος αυτό επιβάλλεται για το 2011 και για το 2012 και εντάσσεται στο εθνικό φορολογικό σύστημα για τα επόμενα έτη, αλλά εκεί βεβαίως θα επεξεργαστούμε όλες τις παραμέτρους του συστήματος και όλες τις επιβαρύνσεις των ακινήτων ...» (Πρακτικά της Βουλής, Συνεδρίαση ΣΙΗ', 22.9.2011, σελ. 17407). Εξάλλου, ο έκτακτος και προσωρινός χαρακτήρας του μέτρου προκύπτει, επί πλέον, ευθέως, από την ρητή αναφορά στην παρ. 1 του άρθρου 53 ν. 4021/11, κατά την οποία το μέτρο επιβάλλεται «για επιτακτικούς λόγους εθνικού συμφέροντος που συνίστανται στην άμεση μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος». Η αναφορά αυτή, στο ίδιο το κείμενο του νόμου, στους λόγους επιβολής του μέτρου δεν στερείται κανονιστικού περιεχομένου, έχει δε την έννοια ότι με αυτήν οριοθετείται, κατ' αρχήν, από τον ίδιο το νομοθέτη το χρονικό πλαίσιο ισχύος του μέτρου, το οποίο δεν δύναται να αφορά παρά στην αντιμετώπιση της ανάγκης για «άμεση» μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος. Προσδιορίζεται δε περαιτέρω, με την παρ. 4 του ίδιου άρθρου, ειδικότερα, η χρονική διάρκεια

ισχύος του μέτρου, το οποίο, κατά την τελευταία αυτή διάταξη, αφορά στα έτη 2011 και 2012(ολστΕ 1972/2012). Περαιτέρω, από τις διατάξεις των **παρ. 1 και 5 του άρθρου 4 του Συντάγματος** συνάγονται, προκειμένου περί επιβολής φορολογικών επιβαρύνσεων, οι αρχές της καθολικότητας του φόρου και της φορολογικής ισότητας, η δεύτερη δε αυτή εξειδικεύεται με τον καθορισμό του φορολογικού βάρους, σε κάθε περίπτωση, αναλόγως της φοροδοτικής ικανότητας εκάστου κατά την εν λόγω, δηλαδή, συνταγματική αρχή, η επιβολή φόρου επιτρέπεται μόνον εάν και στον βαθμό που υφίσταται φοροδοτική ικανότητα. Η φοροδοτική ικανότητα αποτελεί ιδιότητα του υποκειμένου και συνίσταται, όπως αυτή η ίδια η λεκτική διατύπωση του όρου φανερώνει, στην δυνατότητα του συγκεκριμένου προσώπου να καταβάλει τον φόρο, χωρίς να θίγεται το ελάχιστο όριο αξιοπρεπούς, εν όψει του άρθρου 2 παρ.1 του Συντάγματος, διαβιώσεώς του, προσδιορίζεται δε βάσει κριτηρίων αντικειμενικών, αναγομένων στο εισόδημα ή στην περιουσία, και υποκειμενικών, αναγομένων κυρίως στην προσωπική, οικογενειακή, κοινωνική κατάσταση, υγεία και ηλικία του φορολογουμένου (βλ. Πρακτικά Επιτροπών της Βουλής επί του Συντάγματος, Συνεδρίαση της 28.1.1975, σελ. 396). Η απορρέουσα δε από τις ανωτέρω συνταγματικές διατάξεις υποχρέωση του φορολογικού νομοθέτη να σέβεται τις αρχές της καθολικότητας και της ισότητας του φόρου και, ειδικότερα να τηρεί το κριτήριο της φοροδοτικής ικανότητας δεν αναιρείται στις περιπτώσεις, κατά τις οποίες η φορολογική επιβάρυνση δεν θεσπίζεται ως πάγια, μέλλουσα να ισχύσει επ' αόριστον, αλλά μόνον για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, χαρακτηριζόμενη ως «έκτακτη». Εν προκειμένω, με το άρθρο 53 του ν.4021/2011 επιβάλλεται φορολογική επιβάρυνση στις ηλεκτροδοτούμενες για οικιστική ή εμπορική χρήση δομημένες επιφάνειες των ακινήτων που υπάγονται στο κατά το άρθρο 24 του ν. 2130/1993 τέλος ακίνητης περιουσίας (παρ. 1). Η φορολογική αυτή επιβάρυνση, η οποία επιβάλλεται για τα έτη 2011 και 2012 (παρ. 4), χαρακτηριζόμενη στον τίτλο του εν λόγω άρθρου ως «έκτακτη», υπολογίζεται βάσει του εμβαδού, της παλαιότητας και της τιμής ζώνης του ακινήτου (παρ. 2) και βαρύνει τον κύριο ή επικαρπωτή αυτού (παρ. 4). Περαιτέρω, στην παρ. 5

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η εισήγηση

του ως άνω άρθρου προβλέπονται περιπτώσεις ακινήτων, τα οποία, εν όψει του προσώπου του ιδιοκτήτη ή/και της χρήσεώς των, απαλλάσσονται του φόρου, ενώ στην παρ.6 του άρθρου αυτού προβλέπονται, υπό προϋποθέσεις, η επιβολή μειωμένου συντελεστή στους πολύτεκνους και στους ανάπηρους και η απαλλαγή των μακροχρονίως ανέργων που είναι εγγεγραμμένοι στα μητρώα ανέργων του Ο.Α.Ε.Δ. (ή στα αντίστοιχα μητρώα ανέργων ναυτικών, τεχνικών τύπου και υπαλλήλων ημερησίων εφημερίδων Αθηνών και Θεσσαλονίκης) η λήψη, όμως, υπ' όψιν όλων των ως άνω κρισίμων για την βεβαίωση του επιμάχου φόρου παραμέτρων λαμβάνει χώρα, όπως συνάγεται από την παρ. 7 (στην οποία γίνεται λόγος και για επιστροφή του φόρου), μετά την κατά την παρ. 8 βεβαίωση (εξατομίκευση) του φόρου που συντελείται με την εγγραφή στις μηχανογραφικές καταστάσεις που καταρτίζει η ΔΕΗ (και οι λοιποί εναλλακτικοί προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος). Όμως, από μόνα τα προεκτεθέντα τρία στοιχεία (εμβαδόν, παλαιότητα, τιμή ζώνης) του ακινήτου, βάσει των οποίων, κατά την παρ. 8, γίνεται η βεβαίωση του φόρου με τις ανωτέρω μηχανογραφικές καταστάσεις, ασυνδέτως προς άλλα κριτήρια αντικειμενικά (προσδιοριστικά της αξίας ή/και της αποδόσεως των ακινήτων) και κυρίως, υποκειμενικά (εισοδηματικά, περιουσίας, προσωπικής και οικογενειακής καταστάσεως), δεν αποδεικνύεται, ούτε τεκμαίρεται κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, η ύπαρξη φοροδοτικής ικανότητας του κυρίου ή επικαρπωτού του ακινήτου και η έκταση της ικαγότητας αυτής, η μη λήψη δε υπ' όψιν της φοροδοτικής ικανότητας των βαρυνομένων με τον επίμαχο φόρο προσώπων για την επιβολή αυτού συνιστά παραβίαση των ανωτέρω συνταγματικών διατάξεων, εν όψει μάλιστα και της, κατά τον χρόνο θεσπίσεως αυτού, ιδιαίτερας δυσμενούς οικονομικής συγκυρίας (συνεχούς μείωσεως μισθών και συντάξεων κα επιβολής αλληπαλλήλων φορολογικών βαρών επί εισοδημάτων και περιουσιών). Περαιτέρω, και αν ακόμη ήθελε θεωρηθεί ότι για την επιβάρυνση των προσώπων στα οποία επιβάλλεται ο επίμαχος φόρος, συντρέχει το στοιχείο της φοροδοτικής ικανότητος, ο προσδιορισμός του κύκλου των βαρυνομένων με τον φόρο αυτό προσώπων παρίσταται, εν όψει του εξαγγελιομένου σκοπού («άμεση μείωση του δημοσιονομικού

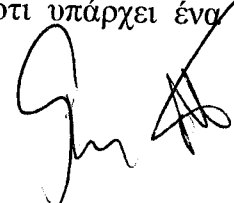
ελλείμματος»), αυθαίρετος, διότι οι επίμαχες ρυθμίσεις θίγουν τις, καθιερούμενες από τις ανωτέρω συνταγματικές διατάξεις, αρχές της καθολικότητας και της ισότητας του φόρου, αφού εισάγουν διαφορετική μεταχείριση, ανεπίδεκτη δικαιολογήσεως εν όψει του προαναφερθέντος σκοπού, μεταξύ, αφ' ενός μεν, των ως άνω προσώπων (ιδιοκτητών ή επικαρπωτών δομημένων επιφανειών οικιστικής ή εμπορικής χρήσεως), τα οποία θεωρούνται ως έχοντα φοροδοτική ικανότητα, και, αφ' ετέρου, των ιδιοκτητών ή επικαρπωτών άλλων, ενδεχομένως προσοδοφόρων, ακινήτων μη ηλεκτροδοτούμενων ή μη δομημένων ή ακινήτων βιομηχανικής, βιοτεχνικής, γεωργικής ή κτηνοτροφικής χρήσεως ή χώρων αθλητικών εγκαταστάσεων (βλ. παρ. 5). Είναι, επίσης, εκτός άλλων περιπτώσεων, ανεπίδεκτη δικαιολογήσεως, εν όψει του προεκτεθέντος σκοπού του νόμου, και η, κατά την παρ. 6 του εν λόγω άρθρου, απαλλαγή από τον επίμαχο φόρο των ακινήτων, που ιδιοκατοικούνται αποκλειστικώς από μακροχρονίως ανέργους εγγεγραμμένους στα μητρώα του ΟΑΕΔ (ή στους σχετικούς καταλόγους ανέργων ναυτικών, τεχνικών τύπου και προσωπικού ημερησίων εφημερίδων Αθηνών και Θεσσαλονίκης), όχι δε και των ακινήτων που ιδιοκατοικούνται από τους λοιπούς πράγματι, κατά κοινή πείρα, μακροχρονίως ανέργους, των οποίων δεν προβλέπεται κατά νόμο η εγγραφή στα ανωτέρω μητρώα (λ.χ. των μακροχρονίως ανέργων που δεν είχαν απασχοληθεί ως μισθωτοί, αλλά ως ελεύθεροι επαγγελματίες). Ενόψει των ανωτέρω, όλως ενδεικτικώς επισημανθέντων, οι ρυθμίσεις του άρθρου 53 του ν. 4021/2011 **αντίκειται στις διατάξεις των παρ. 1 και 5 του άρθρου 4 του Συντάγματος**, τούτο δε ανεξαρτήτως αν οι ρυθμίσεις αυτές, ως επιβάλλουσες φορολογικές επιβαρύνσεις για περιορισμένο χρονικό διάστημα, μπορούν να χαρακτηρισθούν ως «έκτακτες». Σημειωτέον, άλλωστε, ότι ο επίμαχος φόρος δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως «έκτακτος» υπό την έννοια του φόρου που επιβάλλεται για την αντιμετώπιση εκτάκτων και απροβλέπτων καταστάσεων (όπως λ.χ. φυσικών καταστροφών, θεομηνιών, πολεμικών γεγονότων), δεδομένου ότι η θέσπισή του στις 3.10.2011, με άμεση ισχύ από της ημερομηνίας αυτής, χωρίς σχετική πρόβλεψη στον προϋπολογισμό του έτους

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η εισήγηση

2011 (κατά παράβαση δηλαδή των παρ. 1, 2 και 4 του άρθρου 79 του Συντάγματος) αποσκοπεί, σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση της σχετικής τροπολογίας, στην πρόληψη των προβλημάτων (δημοσιονομικών ελλειμμάτων) που μέλλουν να προκύψουν από την εκτέλεση του τρέχοντος προϋπολογισμού (2011) και του Μεσοπροθέσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2012-2015 (ολστΕ 1972/2012). Εξάλλου, το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος επιτάσσει τη συμμετοχή των ελλήνων πολιτών στα δημόσια βάρη, όχι μόνο «χωρίς διακρίσεις» αλλά και «ανάλογα με τις δυνάμεις τους». Από την τελευταία αυτή προϋπόθεση απορρέει η βασική για τη φορολογία αρχή, κατά την οποία αναγκαίος όρος για την επιβολή οποιουδήποτε φόρου είναι η ύπαρξη αντίστοιχης φοροδοτικής ικανότητας: δυνατότητας δηλαδή του φορολογουμένου, εν όψει και της συνεπούς εκπλήρωσης των λοιπών υποχρεώσεών του προς το κράτος, να καταβάλει το φόρο χωρίς να διακινδυνεύσει, εκ του λόγου τούτου, η συντήρησή του. Εν σχέσει, άλλωστε, προς την αρχή αυτή καθορίζονται περαιτέρω, στο άρθρο 78 παρ. 1 του Συντάγματος, τα στοιχεία που, περιοριστικά, μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο φορολόγησης (εισόδημα, περιουσία, δαπάνες, συναλλαγές), με την έννοια ότι από τα στοιχεία αυτά και μόνον επιτρέπεται να συναχθεί κατ' αρχήν φοροδοτική ικανότητα, αλλά και ότι στην πραγματική ύπαρξη της τελευταίας οφείλει, εν πάση περιπτώσει, να αποβλέπει ο κοινός νομοθέτης κατά την επιβολή των κατ' ιδίαν φόρων, συνεκτιμώντας τις συγκεκριμένες εκάστοτε συνθήκες και χρησιμοποιώντας πρόσφορα προς τούτο κριτήρια. Η συνταγματική αυτή υποχρέωση αποτελεί όριο στην άσκηση της νομοθετικής φορολογικής πολιτικής εν γένει, η παράβλεψη του οποίου αποτελεί αντικείμενο δικαστικής κρίσεως κατά τον έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων. Εν όψει αυτών, το επίδικο «έκτακτο ειδικό τέλος» του άρθρου 53 του ν. 4021/2011 δεν συνάδει με τις πιο πάνω συνταγματικές διατάξεις. Διότι, ναι μεν αποτελεί, κατά τα προεκτεθέντα, φόρο επί της ακίνητης περιουσίας, ειδικότερα δε επί της κατοχής της, όπως όμως προκύπτει τόσο από την αιτιολογική έκθεση του νόμου όσο και από τις ίδιες τις ρυθμίσεις του, η επιβολή του, υπαγορευόμενη από την ανάγκη «άμεσης μείωσης του

δημοσιονομικού ελλείμματος» και περιοριζόμενη μόνο στις «ηλεκτροδοτούμενες για οικιστική ή εμπορική χρήση δομημένες επιφάνειες», δεν αποβλέπει κατ' ουσίαν παρά σε μόνη την άμεση εισπραξη του οικείου ποσού, την οποία εξασφαλίζει πράγματι στις περιπτώσεις αυτές ο εισπρακτικός μηχανισμός μέσω των λογαριασμών της Δ.Ε.Η. Με τα ως άνω όμως δεδομένα, η κατοχή της εν λόγω ακίνητης περιουσίας, έχοντας καταστεί φορολογητέα για τον πιο πάνω λόγο, χωρίς να προκύπτει ότι έχει περαιτέρω εκτιμηθεί προς τούτο η σημασία της ως κριτηρίου διαγνώσεως φοροδοτικής ικανότητας, δεν αποτελεί πρόσφορο τέτοιο κριτήριο για τους βαρυνομένους με το επίδικο έκτακτο τέλος, δεδομένης και της αντίστροφης προοδευτικότητας που εμφανίζει η ρύθμιση του πίνακα α' της παραγράφου 2 του άρθρου 53, καθώς και εν όψει της παρούσας συγκυρίας, κατά την οποία, όπως είναι κοινώς γνωστό, η οικονομική κατάσταση των φορολογουμένων έχει ουσιωδώς πληγεί τόσο από την προσθήκη στους παγίους φόρους σωρείας εκτάκτων φορολογικών επιβαρύνσεων και δη σε συντομότατο χρονικό διάστημα, όσον και από την έντονη ύφεση που παρατηρείται στην οικονομία, με επιπτώσεις, μεταξύ άλλων, στα εισοδήματα αλλά και στην αγορά ακινήτων. Εξάλλου, το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος, στο οποίο ορίζεται ότι οι έλληνες πολίτες συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους, αποτελεί ειδικότερη εκδήλωση της αρχής της ισότητας που επιτάσσει τη συμμετοχή όλων των ελλήνων πολιτών στην εκπλήρωση των οικονομικών υποχρεώσεων τους προς την Πολιτεία, μέσω της καταβολής φόρων, με σκοπό την κάλυψη των δημοσίων δαπανών. Από τις διατάξεις του ανωτέρω άρθρου συνάγεται, περαιτέρω, ότι η επιβολή φόρων στους έλληνες πολίτες πρέπει να βασίζεται: α) στην αναλογική ισότητα υπό την έννοια ότι οι πολίτες συμμετέχουν στις φορολογικές υποχρεώσεις σύμφωνα με τις οικονομικές τους δυνάμεις και επομένως δεν επιτρέπεται η αντιμετώπισή τους επί τη βάσει της αριθμητικής- μαθηματικής ισότητας που θα οδηγούσε στην ίδια μεταχείριση των οικονομικά ευρωστότερων με τους οικονομικά ασθενέστερους, β) στη φοροδοτική ικανότητα των πολιτών η οποία επιβάλλει στο νομοθέτη να λαμβάνει υπόψη ότι υπάρχει ένα όριο κατά τη θεσμοθέτηση φορολογικών

ΕΞΕΡΗΘΗΚΕ
Η εισηγήτρια

επιβαρύνσεων, τυχόν υπέρβαση του οποίου πλήσσει τη δυνατότητά τους να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις αυτές και ταυτόχρονα να διατηρήσουν ένα ανεκτό βιοτικό επίπεδο. Οι εν λόγω απορρέουσες από το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος επιταγές προς τον κοινό νομοθέτη ισχύουν ακόμα και σε περιόδους οικονομικών κρίσεων κατά τις οποίες η Πολιτεία αναγκάζεται να λάβει έκτακτα οικονομικά μέτρα, τα οποία επιβάλλονται παράλληλα με τους τακτικούς φόρους, για τη θεραπεία επιτακτικών αναγκών υπέρτερου εθνικού συμφέροντος και έχουν ως συνέπεια ιδιαίτερα επαχθείς επιβαρύνσεις για μεγάλες κατηγορίες πολιτών. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από τις ρυθμίσεις και την αιτιολογική έκθεση του ν. 3833/2010 «Προστασία της εθνικής οικονομίας- Επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης» (ΕτΚ Α', φ. 40) η χώρα αντιμετωπίζει την τελευταία τριετία πρωτόγνωρες οικονομικές συνθήκες και την μεγαλύτερη δημοσιονομική κρίση των τελευταίων δεκαετιών η οποία απειλεί σοβαρά την εθνική οικονομία (βλ. την αιτιολογική έκθεση του νόμου και την απόφαση Ολομ. ΣτΕ 668/2012). Προς αντιμετώπιση των σοβαρών αυτών προβλημάτων ελήφθησαν ήδη μέτρα με τα οποία επιβλήθηκε έκτακτη εφάπαξ εισφορά στο εισόδημα φυσικών προσώπων (άρθρο 18 του ν. 3758/2009), μειώθηκαν οι μισθοί των υπηρετούντων στο δημόσιο τομέα (άρθρα 1 και 2 του ν. 3833/2010), αυξήθηκαν οι συντελεστές φόρου προστιθέμενης αξίας και διαφόρων ειδικών φόρων κατανάλωσης (άρθρα 12-15 του ν. 3833/2010), επιβλήθηκε έκτακτη εφάπαξ εισφορά επί του εισοδήματος των φυσικών προσώπων οικονομικού έτους 2010 (άρθρο 5 του ν. 3833/2010), επιβλήθηκε ειδική εισφορά αλληλεγγύης στο ετήσιο συνολικό καθαρό εισόδημα άνω των 12.000 ευρώ των φυσικών προσώπων (άρθρο 29 του ν. 3986/2011), επιβλήθηκε έκτακτη εισφορά επί της ετήσιας αντικειμενικής δαπάνης που προκύπτει από την κυριότητα ή κατοχή επιβατικών αυτοκινήτων ιδιωτικής χρήσης (άρθρο 30 του ν. 3986/2011) και επιβλήθηκε ετήσιο τέλος επιτηδεύματος στους επιτηδευματίες και τους ασκούντες ελεύθερο επάγγελμα (άρθρο 31 του ν. 3986/2011). Κατόπιν αυτών των διαδοχικών φορολογικών και εισοδηματικών μέτρων είναι προφανές ότι οι έλληνες πολίτες έχουν ήδη υποστεί σοβαρότατες

οικονομικές απώλειες οι οποίες, κατά τα δεδομένα της κοινής πείρας, επηρεάζουν ουσιωδώς το πραγματικό επίπεδο της φοροδοτικής τους ικανότητας. Εξάλλου, η επίδικη επιβάρυνση του ν. 4021/2011 δεν αποτελεί τέλος αλλά φόρο που επιβάλλεται επί της ακίνητης περιουσίας των πολιτών, η οποία έχει ήδη υποστεί σοβαρή μείωση της αξίας της, κατά τα δεδομένα της κοινής πείρας, εφόσον η βαθύτατη οικονομική κρίση έχει ως συνέπεια τον δραματικό περιορισμό των αγοραπωλησιών των ακινήτων και την κλιμακούμενη αύξηση του αριθμού των ακινήτων που δεν προσπορίζουν εισόδημα στους ιδιοκτήτες τους. Από την αιτιολογική έκθεση του ν. 4021/2011 προκύπτει ότι ο νομοθέτης χρησιμοποίησε αποκλειστικά και μόνο γενικά αριθμητικά στοιχεία σχετικά με το σύνολο των ακινήτων και την αξία τους σε ολόκληρη την επικράτεια και αρκέσθηκε να προσδιορίσει το συνολικό ποσό που θα εισπράξει το κράτος από την επιβολή του φόρου. Με τα δεδομένα αυτά οι διατάξεις του άρθρου 53 του ν. 4021/2011 αντίκεινται στο άρθρο **4 παρ. 5 του Συντάγματος** διότι επιβάλλουν ένα ακόμα φορολογικό βάρος στους έλληνες πολίτες χωρίς να συνεκτιμάται διόλου, όπως προκύπτει από την αιτιολογική έκθεση του νόμου, τόσο για την επιβολή αυτού τούτου του φόρου όσο και για το ύψος του, η συνολική μέχρι σήμερα φορολογική τους επιβάρυνση, με την άθροιση τακτικών και εκτάκτων φορολογικών υποχρεώσεων, η οποία έχει δυσμενέστερες επιπτώσεις στη φοροδοτική ικανότητα και ως εκ τούτου στη διατήρηση ανεκτού βιοτικού επιπέδου για πολλές κατηγορίες κατηγοριών πολιτών, που έχουν ήδη υποστεί σοβαρότατες οικονομικές απώλειες, λαμβανομένου μάλιστα υπόψη ότι για τον επίδικο φόρο δεν προβλέπεται απαλλαγή ούτε καν της πρώτης κατοικίας που αποτελεί, ιδίως εν μέσω σοβούσας οικονομικής κρίσης, αναγκαίο στοιχείο για την αξιοπρεπή διαβίωση του ανθρώπου (**άρθρο 2 παρ. 1 Συντ.**) και για την προστασία της οικογένειας (**άρθρο 21 Συντ.**). Επιπρόσθετα, η επίδικη φορολογία είναι αντισυνταγματική ως αντικείμενη στο άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος, αφού το κριτήριο επιβολής της, ήτοι το εμβαδόν της ηλεκτροδοτούμενης επιφανείας δεν δύναται σε καμία περίπτωση να αποτελέσει και κριτήριο φοροδοτικής ικανότητας του φορολογουμένου ενώ, με μέτρο υπολογισμού του φόρου βάσει

 22

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η ΕΙΣΗΓΗΣΗ

της εν λόγω επιφανείας, ουσιαστικά θεσπίζεται ένα αμάχητο τεκμήριο φοροδοτικής ικανότητας, στο οποίο εν τοις πράγμασι δεν χωρεί ανταπόδειξη ως προς τη δυνατότητα του υποχρέου να το καταβάλει κατά παράβαση του άρθρου 20 παρ. 1 Σ. Τέλος, η κρίσιμη οικονομική κατάσταση της χώρας που αναφέρει η εισηγητική έκθεση του νόμου δεν είναι δυνατόν να άρει την αντισυνταγματικότητά της, αφού το ίδιο το Σύνταγμα έχει ειδικές ρυθμίσεις για έκτακτες καταστάσεις και δεν επιτρέπεται η καταστρατήγησή του από τον κοινό νομοθέτη. Εξάλλου, η επιβολή της επίδικης φορολογικής επιβαρύνσεως δεν συνιστά ανεκτό περιορισμό της ιδιοκτησίας των βαρυνόμενων με αυτή προσώπων, κατά την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, δεδομένης της δεινής οικονομικής καταστάσεως εις την οποία έχει περιέλθει η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών και ειδικότερα οι εξ αυτών βαρυνόμενοι με την καταβολή της επίδικης φορολογίας. Η δεινή αυτή οικονομική κατάσταση είναι απότοκος των συνεχών μειώσεων των εν γένει εισοδημάτων των και της αύξησεως των φορολογικών βαρών που τους επιβάλλονται. Ειδικότερα οι συνεχείς μειώσεις μισθών και συντάξεων, με παράλληλη διατήρηση της τιμής των αγαθών εις τα προ της οικονομικής κρίσεως υψηλά επίπεδα, συνδυαζόμενη με αύξηση των πάσης φύσεως φορολογικών υποχρεώσεων των πολιτών (κατάργηση σειράς φοροαπαλλαγών, επιβολή νέων φόρων δια της υπερμέτρου αύξησεως των τεκμηρίων διαβιώσεως, αύξηση των αντικειμενικών αξιών των ακινήτων, υπό καθεστώς υφέσεως της οικονομίας, η οποία συνεπάγεται όχι μόνον μείωση των αντικειμενικών τους αξιών αλλά και των πάσης φύσεως προσόδων εξ αυτών κλπ.) αποτελούν τους κύριους παράγοντες μειώσεως της αγοραστικής δυνάμεως των πολιτών, που οδηγούν αναποτρέπτως στη μείωση της αγοραστικής τους δύναμης, σε επίπεδο που να απειλεί πολλές φορές ακόμη και το ελάχιστο επίπεδο αξιοπρεπούς διαβιώσεως ορισμένων εξ αυτών. Αυτόθροος συνέπεια όλων αυτών είναι η αδυναμία εκπληρώσεως των φορολογικών υποχρεώσεων από ορισμένους από τους βαρυνόμενους με την επίδικη φορολογία λόγω εξαντλήσεως της φοροδοτικής τους ικανότητας, την οποία έπρεπε προηγουμένως να σταθμίσει ο νομοθέτης προκειμένου να προχωρήσει

στην επιβολή της, κατά τρόπο συμβατό με την προαναφερθείσα διάταξη του πρώτου προσθέτου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ (βλ. μειοψηφία § 18 στην ΟΛΣΤΕ 1972/2012). Περαιτέρω, όπως ρητώς ορίζεται στο πρώτο εδάφιο της παρ. 8 του άρθρου 53 του ν. 402/2011, η βεβαίωση του επίμαχου φόρου, η εξατομίκευση δηλαδή της φορολογικής οφειλής με τον προσδιορισμό του ύψους του φόρου και του προσώπου του υποχρέου «*συντελείται με την εγγραφή στις 17.9.2011 του ηλεκτροδοτούμενου ακινήτου στις μηχανογραφικές καταστάσεις της Δ.Ε.Η. και των λοιπών εναλλακτικών προμηθευτών ηλεκτρικού ρεύματος και ο κατάλογος αυτός αποτελεί τον τίτλο βεβαίωσης για το Ελληνικό Δημόσιο και τον αντίστοιχο χρηματικό κατάλογο των αρμόδιων Δ.Ο.Υ.*». Από την διάταξη αυτή συνάγεται ότι – σε αντίθεση με το, επίσης εισπραττόμενο από την Δ.Ε.Η., τέλος ακίνητης περιουσίας του άρθρου 24 του ν. 2130/1993, του οποίου η βεβαίωση συντελείται με την εγγραφή του υποχρέου, κατά την παρ. 8 του εν λόγω άρθρου, στον σχετικό κατάλογο που καταρτίζει ο οικείος Δήμος ή Κοινότητα – η βεβαίωση του επίμαχου φόρου συντελείται με την εγγραφή του ακινήτου στους καταλόγους που καταρτίζουν διάφορα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου (η Δ.Ε.Η. και οι λοιποί εναλλακτικοί προμηθευτές), η εγγραφή δε στους καταλόγους που καταρτίζουν τα εν λόγω νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου αποτελεί για το Ελληνικό Δημόσιο τον τίτλο βεβαιώσεως του φόρου. Επομένως, με το σύστημα αυτό η βεβαίωση του φόρου, η εφαρμογή δηλαδή του φορολογικού νόμου σε συγκεκριμένη ατομική περίπτωση με τον προσδιορισμό του προσώπου του υποχρέου και του ύψους της φορολογικής οφειλής, ανατίθεται σε νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου. Τούτο, όμως, αντίκειται στις διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 3 και 26 του Συντάγματος, διότι η βεβαίωση του φόρου, έχουσα το ανωτέρω περιεχόμενο, αποτελεί βασική έκφραση της δημόσιας εξουσίας και της κυριαρχίας του Κράτους, οι οποίες, κατά τις εν λόγω συνταγματικές διατάξεις, ασκούνται αποκλειστικά από όργανα του Κράτους (ή νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου) και όχι από ιδιώτες (βλ. Ολομ. ΣτΕ. 1934/1988). Ειδικότερα δε, η βεβαίωση του φόρου, εντασσομένη, ως εκ του ανωτέρω περιεχομένου της, στην άσκηση της εκτελεστικής λειτουργίας του Κράτους, ασκείται από όργανα

ΠΡΕΣΒΥΤΗΡΙΟ
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΜΧ

της εκτελεστικής εξουσίας αυτού, σύμφωνα με την καθιερούμενη από το ως άνω άρθρο 26 του Συντάγματος αρχή της διακρίσεως των λειτουργιών. Την παραβίαση, εν προκειμένω, των ανωτέρω συνταγματικών διατάξεων δεν είναι ικανή να άρει η πρόβλεψη, στην παρ. 7 του άρθρου 53 του ν. 4021/2011, της δυνατότητας ελέγχου, από όργανα της κρατικής διοικήσεως, της γενομένης από τα ως άνω νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου βεβαιώσεως του φόρου και τούτο α) διότι κρίσιμο εν προκειμένω ζήτημα είναι η αρμοδιότητα ως προς την βεβαίωση του φόρου και όχι ως προς τον επακολουθούντα έλεγχο αυτής, β) διότι ο έλεγχος αυτός δεν χωρεί σε κάθε περίπτωση, αλλά αφορά μόνο στις, κατά την παρ. 6 του ως άνω άρθρου 53, περιορισμένες περιπτώσεις εφαρμογής μειωμένου συντελεστή ή απαλλαγής, προϋποθέτει δε αίτηση του ενδιαφερομένου. Με τον έλεγχο, άλλωστε, αυτόν παρέχεται – μετά την βεβαίωση, με τους καταρτιζόμενους από την Δ.Ε.Η. (και τους λοιπούς εναλλακτικούς προμηθευτές) καταλόγους, του επίμαχου φόρου βάσει του εμβαδού, της παλαιότητας και της τιμής ζώνης του ακινήτου – η δυνατότητα ανατροπής της εν λόγω βεβαιώσεως δια της εκ των υστέρων λήψης υπ' όψιν των, κατά την παρ. 6 υποκειμενικών κριτηρίων φοροδοτικής ικανότητας που συνεπάγονται μείωση της φορολογικής επιβαρύνσεως ή απαλλαγή από αυτήν, προκειμένου, μεταξύ άλλων, να επιστραφεί «επιπλέον τέλος που τυχόν καταβλήθηκε» (βλ. παρ.7 του άρθρου 53). Η πρόβλεψη, όμως, της ανωτέρω δυνατότητας αντίκειται στην αρχή της οριστικότητας της προσδιοριστικής του φόρου πράξεως που εμπεριέχεται στον κανόνα της βεβαιότητας του φόρου, ο οποίος αποτελεί ειδικότερη έκφραση της, καθιερουμένης με το άρθρο 78 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος, αρχής της νομιμότητας του φόρου. Τέλος, η προπεριγραφείσα παραβίαση των άρθρων 1 παρ. 3 και 26 του Συντάγματος δεν αίρεται από την, προβλεπόμενη στο τελευταίο εδάφιο της παρ. 8 του άρθρου 53 του ν. 4021/2011, δυνατότητα εκ νέου βεβαιώσεως του επίμαχου φόρου από την αρμόδια Δ.Ο.Υ., αφού η νέα αυτή βεβαίωση τελεί υπό την αίρεση της μη καταβολής αυτού μέσω του λογαριασμού καταναλώσεως ηλεκτρικού ρεύματος (ολΣτΕ 1972/2012). Περαιτέρω, για την περίπτωση μη καταβολής του τέλους μέσω του λογαριασμού κατανάλωσης του ηλεκτρικού ρεύματος, ορίζεται στην

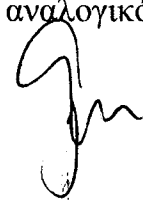

παράγραφο 11 του άρθρου 53 του ν. 4021/2011 ότι η ΔΕΗ και οι εναλλακτικοί προμηθευτές ηλεκτρικού ρεύματος προβαίνουν στην έκδοση εντολής διακοπής του ρεύματος του καταναλωτή προς τον Διαχειριστή του Δικτύου, ο οποίος προβαίνει σε διακοπή της σύνδεσης και δεν το επαναχορηγούν μέχρι να εξοφληθεί το οφειλόμενο τέλος, δεν επιτρέπεται δε η αλλαγή προμηθευτή ηλεκτρικού ρεύματος αν δεν εξοφληθεί προηγουμένως τα ειδικό τέλος. Εξ άλλου, ο ν. 4001/2011, που ενσωμάτωσε στο ελληνικό δίκαιο τις ρυθμίσεις της **Οδηγίας 2009/72/ΕΚ**, ορίζει στο Δεύτερο Μέρος αυτού (άρθρα 46- 59), αναφορικά με την προμήθεια ηλεκτρικού ρεύματος από τους καταναλωτές, μεταξύ άλλων, ότι α) η προμήθεια ηλεκτρικού ρεύματος επιτρέπεται μόνον μετά από σύναψη σύμβασης προμηθείας μεταξύ προμηθευτή και πελάτη, την οποία καταρτίζει και υποβάλλει ο προμηθευτής στον πελάτη κατόπιν αιτήσεως του τελευταίου, οι δε γενικοί και ειδικοί όροι της συμβάσεως αυτής πρέπει να είναι συμβατοί με τις αρχές της καλής πίστης και τήρησης των συναλλακτικών ηθών και να καθίστανται γνωστοί στον πελάτη πριν από την σύναψη της συμβάσεως (άρθρο 47 παρ. 2) β) ο προμηθευτής δικαιούται να αρνηθεί να προμηθεύσει συγκεκριμένο πελάτη εάν συντρέχουν σοβαροί λόγοι, όπως η ύπαρξη ληξιπροθέσμων οφειλών του πελάτη προς άλλον προμηθευτή. Οι προϋποθέσεις άρνησης προμηθείας και διακοπής της παροχής πρέπει να είναι σαφώς διατυπωμένες και να παρέχονται στον πελάτη εκ των προτέρων και ιδίως κατά το στάδιο των διαπραγματεύσεων για τη σύναψη της σύμβασης προμηθείας (άρθρο 48 παρ. 5). Η θεσπιζόμενη, κατά τα ανωτέρω, στην παράγραφο 11 του άρθρου 53 του ν. 4021/2011 δυνατότητα της ΔΕΗ και των εναλλακτικών προμηθευτών ηλεκτρικού ρεύματος να προβαίνουν σε διακοπή της παροχής του ηλεκτρικού ρεύματος προς τον καταναλωτή αντίκειται στο Σύνταγμα και είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρη. Επί της ειδικότερης θεμελιώσεως της αντισυνταγματικότητας της ανωτέρω ρυθμίσεως γίνονται δεκτά τα ακόλουθα: Με το άρθρο **5 παρ. 1 του Συντάγματος** που ορίζει ότι «Καθένας έχει δικαίωμα να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της Χώρας, εφόσον δεν προσβάλλει τα δικαιώματα των άλλων και δεν παραβιάζει το Σύνταγμα ή τα

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η Εισηγήτρια

χρηστά ήθη» κατοχυρώνεται, ως ατομικό δικαίωμα η οικονομική ελευθερία. Ειδική εκδήλωση του συνταγματικού αυτού δικαιώματος αποτελεί για τους ιδιώτες, φυσικά ή νομικά πρόσωπα, η ελευθερία των συμβάσεων, στη οποία ανήκουν, μεταξύ άλλων, και η σύμφυτη αξίωση της τηρήσεως των συμβατικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των αντισυμβαλλομένων. Νομοθετική επέμβαση σε συνεστημένη συμβατική σχέση είναι επιτρεπτή ως εξαιρετικό μέτρο, λαμβανόμενο στο πλαίσιο της αρχής της αναλογικότητας, όταν σοβαροί λόγοι δημοσίου συμφέροντος, οι οποίοι συνάπτονται με το αντικείμενο της συμβάσεως, δικαιολογούν την ανατροπή της ομαλής εξελίξεως της συμβάσεως ή την μεταβολή των συμφωνηθέντων από τους αντισυμβαλλομένους (πρβλ. ΣτΕ 1909-10/2001 Ολομ.). Δεν επιτρέπεται, όμως, κατά την έννοια της ως άνω συνταγματικής διατάξεως, επέμβαση του νομοθέτη σε όρους συνεστημένης συμβάσεως, όταν η επέμβαση αυτή δεν αποσκοπεί στην άρση επιβλαβών για το δημόσιο συμφέρον συνεπειών της συμβάσεως, αλλά αποβλέπει σε σκοπό ξένο προς το αντικείμενο αυτής. Εν όψει των ανωτέρω, η προβλεπόμενη στην παράγραφο 11 του άρθρου 53 του ν. 4021/2011 δυνατότητα διακοπής της παροχής του ηλεκτρικού ρεύματος σε καταναλωτή, ο οποίος δεν καταβάλλει, κατά τον οριζόμενο στο άρθρο αυτό τρόπο, το οφειλόμενο από αυτόν ειδικό τέλος, αν και κατά τα λοιπά προσφέρεται στην καταβολή του αντιτίμου του οικείου λογαριασμού κατανάλωσης ηλεκτρικού ρεύματος, αποτελεί συνταγματικώς ανεπίτρεπτη επέμβαση στην συμβατική σχέση μεταξύ του καταναλωτή και του προμηθευτή ηλεκτρικού ρεύματος και προσβολή του δικαιώματος του πρώτου για ελεύθερη απόλαυση των απορροώντων από την σχετική σύμβαση προμηθείας δικαιωμάτων του. Πράγματι εκ του ότι θεμιτώς, κατά τα ειδικότερα εκτεθέντα ανωτέρω, ανάγεται σε νόμιμο τίτλο βεβαιώσεως για το Δημόσιο η εγγραφή του καταναλωτή στις μηχανογραφικές καταστάσεις των προμηθευτών ηλεκτρικής ενεργείας και προβλέπεται η είσπραξη του ειδικού τέλους ενιαίως με την εξόφληση του οικείου λογαριασμού κατανάλωσης, ουδόλως παρέπεται ότι είναι δυνατόν να επακολουθεί, ως συνέπεια της μη καταβολής του τέλους και εν είδει κυρώσεως, η διακοπή της παροχής του ηλεκτρικού ρεύματος στον συνεπή απέναντι στον

αντισυμβαλλόμενό του προμηθευτή καταναλωτή, διότι με τον τρόπο αυτό υπάρχει επέμβαση στην μεταξύ αυτών συμβατική σχέση. Τούτο δε, διότι η επιδίωξη διασφάλισης της καταβολής νομίμως προβλεπομένης φορολογικής επιβαρύνσεως συνιστά σκοπό θεμιτό μεν καθεαυτό, όμως άσχετο με το αντικείμενο της συμβάσεως παροχής ηλεκτρικού ρεύματος. Εξ άλλου, με την κύρωση της διακοπής από τον Διαχειριστή του Δικτύου της παροχής ηλεκτρικού ρεύματος σε φορολογούμενο για τον λόγο ότι δεν είναι συνεπής με φορολογικές υποχρεώσεις άσχετες προς τις απορρέουσες από την σύμβαση προμηθείας ηλεκτρικού ρεύματος υποχρεώσεις του παραβιάζεται η αρχή της αναλογικότητας, διότι πρόκειται περί μέτρου το οποίο άγει σε αναίρεση της καθολικότητας της παροχής των υπηρεσιών κοινωφελούς δικτύου εξυπηρετήσεως για λόγο, ο οποίος δεν είναι συναφής με την παροχή της εν λόγω υπηρεσίας. Η δε κύρωση της διακοπής της παροχής του ηλεκτρικού ρεύματος σε περίπτωση μη καταβολής του επίμαχου τέλους αντίκειται όχι μόνον στο άρθρο 5 παρ.1 του Συντάγματος και την αρχή της αναλογικότητας, αλλά επίσης και στο άρθρο **2 παρ. 1 του Συντάγματος**, διότι συνεπάγεται στέρηση κοινωνικού αγαθού ζωτικής σημασίας, ουσιώδους για την αξιοπρεπή, υπό τα σύγχρονα δεδομένα, διαβίωση του ανθρώπου, δεδομένου ότι χρησιμοποιεί αγαθό ζωτικής σημασίας για την ανθρώπινη διαβίωση, προκειμένου να εξασφαλίσει την εκπλήρωση φορολογικής υποχρεώσεως για λόγους ασύνδετους προς το περιεχόμενο της συμβάσεως μεταξύ καταναλωτή και προμηθευτή του ηλεκτρικού ρεύματος, κατά δε το μέρος που αφορά σε νομικά πρόσωπα, αντίκειται στο άρθρο 5 παρ.1 του Συντάγματος, κατά τα προεκτεθέντα. Εξάλλου, το άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος, που εγγυάται την προστασία της αξίας του ανθρώπου, δεν εκφράζει μόνο ένα προστατευόμενο έννομο αγαθό, αλλά προεχόντως ένα οικουμενικό ανθρώπινο δικαίωμα, το οποίο προστατεύεται όχι μόνο αυτοτελώς, δηλαδή ανεξάρτητα από άλλα διακριτά ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά και κατά τρόπο απόλυτο, δηλαδή η προστασία που παρέχει δεν υπόκειται σε οποιονδήποτε περιορισμό, σε αντίθεση με τα περισσότερα ανθρώπινα δικαιώματα, στα οποία θέτει περιορισμούς η αρχή της αναλογικότητας, (άρθρο 25 παρ. 1 Σ), υπό τον έλεγχο

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η εισογήτρια

 28

της οποίας όμως δεν υπόκειται η αξία του ανθρώπου. Συνεπώς οποιοδήποτε μέτρο λαμβάνεται από την πολιτειακή εξουσία και προσβάλλει την αξία του ανθρώπου είναι αντισυνταγματικό, έστω και αν ο επιδιωκόμενος με αυτό σκοπός είναι θεμιτός ή το μέτρο είναι πρόσφορο και αναγκαίο για την επίτευξή του.

Ενόψει των ανωτέρω πρέπει να γίνει δεκτή εν μέρει η κρινόμενη αγωγή και η πρόσθετη παρέμβαση υπέρ των εναγόντων και να υποχρεωθεί η εναγομένη με απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινώς εκτελεστή 1) να μην διακόπτει την παροχή ρεύματος στους καταναλωτές που δεν καταβάλλουν το τέλος ηλεκτροδότησης που επιβλήθηκε με το άρθρο 53 ν. 4021/2011, 2) να δέχεται την καταβολή από τους καταναλωτές του αντιτίμου των λογαριασμών που εκδίδει, αφαιρουμένου του αναγραφόμενου ποσού του τέλους ηλεκτροδότησης που επιβλήθηκε με το άρθρο 53 ν. 4021/2011, 3) να μην ενσωματώνει, υπολογίζει και καταλογίζει στους λογαριασμούς κατανάλωσης ρεύματος που αυτή εκδίδει το τέλος της ηλεκτροδότησης που επιβλήθηκε με το άρθρο 53 ν. 4021/2011, την επιφάνεια του ηλεκτροδοτούμενου ακινήτου και το επιβαλλόμενο ποσό, να απειληθεί σε βάρος της χρηματική ποινή 300 € για κάθε μία επιμέρους και ανά καταναλωτή αλλά και κατά ημέρα παραβίαση εκάστης των παραπάνω παραβιάσεων και να αναγνωριστεί το δικαίωμα των καταναλωτών να αξιώσουν μεμονωμένα αποζημίωση για κάθε μία από τις παραπάνω βλαπτικές συμπεριφορές της εναγομένης. Μετά την ως άνω παραδοχή της ουσιαστικής βασιμότητας της αγωγής, αλυσιτελώς προβάλλεται και παρέλκει η εξέταση του υπό στοιχείο 4 αιτήματος περί μη διαβίβασης στο ελληνικό Δημόσιο, στη ΓΠΠΣ, στο Υπουργείο Οικονομικών και σε όλες τις ΔΟΥ τις καταστάσεις με τα στοιχεία των καταναλωτών που δεν κατέβαλαν το επίδικο τέλος, αφ' ης στιγμής η εναγομένη εφεξής υποχρεούται να μην ενσωματώνει στους λογαριασμούς κατανάλωσης ρεύματος που αυτή εκδίδει και να μην εισπράττει το ως άνω τέλος. Τέλος, πρέπει να απορριφθεί και η πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της εναγομένης ενώ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων πρέπει να συμψηφιστούν λόγω της δυσχέρειας του νομικού κανόνα που εφαρμόστηκε (α. 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδικών την από 27-10-2011 και με αριθμό καταθέσεως δικογράφου 195279/2155/2011 αγωγή με την από 20-12-2011 ανακοίνωση δίκης και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 231411/2457/2011 και την ασκηθείσα στο ακροατήριο με τις από 26-1-2012 προτάσεις πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της εναγομένης και την ασκηθείσα στο ακροατήριο με τις από 25-1-2012 προτάσεις πρόσθετη παρέμβαση υπέρ των εναγόντων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή και την πρόσθετη παρέμβαση υπέρ των εναγόντων.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη 1) να μην διακόπτει την παροχή ρεύματος στους καταναλωτές που δεν καταβάλλουν το τέλος ηλεκτροδότησης που επιβλήθηκε με το άρθρο 53 ν. 4021/2011, 2) να δέχεται την καταβολή από τους καταναλωτές του αντιτίμου των λογαριασμών που εκδίδει, αφαιρουμένου του αναγραφόμενου ποσού του τέλους ηλεκτροδότησης που επιβλήθηκε με το άρθρο 53 ν. 4021/2011, 3) να μην ενσωματώνει, υπολογίζει και καταλογίζει στους λογαριασμούς κατανάλωσης ρεύματος που αυτή εκδίδει το τέλος της ηλεκτροδότησης που επιβλήθηκε με το άρθρο 53 ν. 4021/2011, την επιφάνεια του ηλεκτροδοτούμενου ακινήτου και το επιβαλλόμενο ποσό.

ΑΠΕΙΛΕΙ σε βάρος της εναγομένης χρηματική ποινή 300 € για κάθε μία επιμέρους και ανά καταναλωτή αλλά και κατά ημέρα παραβίαση εκάστης των παραπάνω παραβιάσεων.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την παρούσα προσωρινώς εκτελεστή ως προς τις ανωτέρω καταψηφιστικές της διατάξεις.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ το δικαίωμα των καταναλωτών να αξιώσουν μεμονωμένα αποζημίωση για κάθε μία από τις παραπάνω βλαπτικές συμπεριφορές της εναγομένης.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδικών.

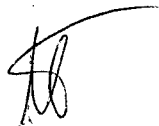
 30

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 23 Ιουλίου 2012.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η εισαγγεία

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 10 Σεπτεμβρίου 2012.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

03 ΔΕΚ 2012

